

## ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἡ χειμερινὴ Σύνοδος τῆς Βουλῆς θ' ἀπαθανатиσθῇ ὑπὸ δύο λόγων τοῦ Βουλευτοῦ Κότταρη, βαθέων ὡς κόλπων παχείας Θεοδώρας, ἐκφραστικῶν ὡς πρόσωπον τύπου μι-  
gnon.

Εἰς τὸ πρῶτον τμήμα τῆς Συνόδου ἐρωτηθεῖς ὑπὸ τοῦ Βουλευτοῦ κ. Κρεσενίτου ὡς ποῦ ἔμαθε τὴν Γραμματικὴν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τῆς Βουλῆς τὸ πολυκροτεν ἐκεῖνο :

— Ὡς τοῦ κλιέφτω κλιέφτεις.

Προχθὲς πάλιν ἐπρωτεῖνετο ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἡ αὐ-  
ξήσις τοῦ μισθοῦ τῶν προξένων Λαρίσσης καὶ Ἰωαννίνων.

Ὁ Κότταρης λίαν δικαίως ζητεῖ νὰ καταψηφισθῇ ἡ γε-  
λοία αὐτὴ αὐξήσις, ἀφοῦ μετ' ὀλίγον εἰσέρχόμεθα εἰς Λά-  
ρισσαν καὶ Ἰωάννινα.

Τὸν Κότταρη δὲν τὸν ἀκούουν.

Ἡ λύσις τοῦ προχθεσινοῦ μας αἰνίγματος ἐστάλη ὑπὸ  
τῆς **Σφιγγός**, ἥτις καὶ προτείνει καὶ λύει αἰνίγματα :

Ἐάν ποτε ἡ Ἑλλάς παραφρονήσῃ, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ λέ-  
γῃ μὲ ῥυθμὸν ἐκκρεμοῦς ὥρολογίου : Ἐν δύο, ἐν δύο.

Ἐγράφη ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ ἀνακτορικοῦ γραφείου κ.  
Δέλης μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν κομίζων τὸ παράσημον πρὸς  
τὸν Κεδίβην, ἀλλὰ τέτοια ἀστεία μπορεῖ νὰ γράφονται  
καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως ἀνυπόστατα. Διότι τὰ παράσημα  
κομίζονται ὑπὸ ὑπαλλήλων τῆς κυβερνήσεως, καὶ ὅχι ὑπὸ  
θεραπεόντων τοῦ Βασιλέως.

## ΤΑ ΑΓΓΟΥΡΙΑ!

Τ' ἄνθη, τὰ δένδρα, τὰ πουλιὰ, τὸν οὐρανὸ, τὴν αὐρὰ  
Καὶ ὅσα ἄλλα βρίσκονται στὴ φύσι κελεπούρια  
Οἱ ποιηταὶ μας ἔφαλαν μὲ δύναμι, μὲ λαύρα,  
Ὅμως κανεὶς δὲν ἔγραψε μὴ λέξι γιὰ τ' ἀγγούρια,  
Σὰν νὰ καταραστήκανε τὰ μαῦρ' ἀπὸ τὴ μοῖρα  
Καὶ τῆς ποιήσεως γιὰ αὐτὰ νὰ κλείστηκε ἡ θύρα.

Αἶ, εἶναι τώρα ποῖα καιρὸς μ' ἐλόρθο τὸ κεφάλι  
Καὶ μὲ ἐπαναστατικὴ ἀρειμανία φούρια  
Νὰ ποῦνε:—Εἴμαστ' ὅμοιοι ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι  
Κι' ἂν εἴστε σεῖς τριαντάφυλλα, εἴμαστ' ἐμεῖς ἀγγούρια!  
Αἶ! κάτω τὰ προνόμια καὶ ζήτω ἡ ἰσότης  
Γυναῖκες, ἄστρα, λούλουδα κι' ἀγγούρια ἀδελφότης!...

Ἐχουνε δίκιο... μάλιστα εἶναι πικρὰ ἀλήθεια  
Ὅτι πολλὰ στὴ φύσι μας παιδιὰ παραγκωνίζου,  
Ἄς ποῦμε τὰ λουκάνικα, ταῖς μπάμιες, τὰ ρεβιθία  
Καὶ τόσα ἄλλα ποῦ τῆς γῆς τὸ πρόσωπο στολίζουν,  
Ὅμως αὐτὰ γιὰ μὴ στιγμὴ ἐγὼ θὰ παρλιτήσω  
Ἀφοῦ τ' ἀγγούρια μοναχὰ σκοπεύω νὰ ὑμνήσω.

## ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ.

## I

Ἰδανικὸν μετέβαλα καὶ μασκαρᾶς θὰ γείνω  
Μορφὴν τινα ἐπόθησα ζώου, ἀγγέλου, Βλάχου·  
Ἐλπίζω οὕτω καὶ ἐγὼ ἵς τὸν κόσμον νὰ βαρύνω.  
Δότε μοι, φίλοι, πρόσωπον καὶ ἐνδυμῖα Φελλάχου.

Χαῖρε, ὦ νέα μου μορφή! ὅσω γελοία εἶσαι,  
Πλὴν τοῦ Ἀδάμ ἀντίγραφον εἶσαι καὶ σὺ βεβαίως·  
Ἰδέ με τώρ' ἀγάπη μου, ἰδέ· δὲν συγκινεῖσαι;  
Θὰ ἦν', ἂν ὅχι ὁ ποιητής, ὁ μασκαρᾶς ὥραιος!

Σεῖς δὲν ταραττέσθε στιγμὴν, ὄφρ' ἔμω γιγαντώδεις,  
Ἄν τὴν καρδίαν μου πικρὰ μαραίνουσιν ὀδύναι·  
Ὡς ρίς μου ἐτοιμόρροπος καὶ ὡς βουνὸν ὀγκώδης,  
Ἀχ! ἡ μεγαλειότης σου ἀθάνατόν τι εἶναι.

Ὡ προσωπεῖον! δεύτερον δημιουργίας χάος,  
Καθ' ὃ δὲν διακρίνονται τὰ λογικὰ τῶν ὄντων·  
Σὲ ἐπλασαν οἱ ἄνθρωποι ποθοῦντες ἀενάως  
Πιθήκους τοὺς προγόνους των—τιμὴ τῶν ἀπογόνων!

Ναί! οἱ ἄνθρωποι ἐπλασαν τὸ προσωπεῖον εἰς μνημόσυ-  
νον τῆς ἐαυτῶν καταγωγῆς· πίθηκοι, κύνες, βόες, ἐλέφαν-  
τες καὶ πάντα τὰ τετράποδα δανερίζουσι κατὰ τὰς ἡμέρας  
τῶν ἀπόκρεω τὴν ἐαυτῶν μορφὴν εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυ-  
γατέρας τῶν πρωτοπλάστων, ὅπως οὗτοι καὶ αὐταὶ ἀνα-  
μνησθῶσιν, ὅτι δὲν διαφέρουσι τοῦ κτήνους ἢ κατὰ τὴν μορ-  
φήν καὶ ὅπως, ἀπαλλαγέντες καὶ ἀπαλλαγεῖσαι ἐπὶ τινὰς  
ἐβδομάδας τοῦ ἀφορήτου βάρους τῆς λογικῆς, παραδοθῶ-  
σιν ἄνευ τύψεως συνειδότος εἰς τὰς ὑψίστας ἀπολαύσεις τοῦ  
κτήνους. Ἡ εἰκὼν τοῦ θεοῦ βαρύνεται ἐαυτὴν καὶ παρέ-  
χεται ὡς ἀντάλλαγμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνου. Ὁ ἄνθρω-  
πος δύναται εὐκόλως νὰ ἦναι αἰωνίως ὄνος· ἀλλ' αἰωνίως  
θεὸς δὲν δύναται· καὶ ὅταν οὕτω παρῶδῃ τὸν Δημιουργ-  
γὸν δι' ἐνὸς προσωπείου, παραδίδεται ἀκάθεκτος εἰς πάσας  
τῆς ποταπῆς φύσεως αὐτοῦ τὰς δρμᾶς. Διότι τί ἐστὶν ἄν-  
θρωπος; ὃν τὸ ὅποιον δύναται νὰ φέρῃ προσωπεῖον. Ποῖον  
ἄλλο ζῶον κατορθώνει τοῦτο; φέρουν προσωπεῖον;  
ὅχι· οἱ ὄνοι; ὅχι· οἱ κύνες; οἱ κύνες οὐκ εἰσὶν ὑπουργοὶ τῶν οἰκο-  
νομικῶν ὅμως, μάλιστα· οἱ πίθηκοι οὐκ εἰσὶν ἐκείνοι; ναί· καὶ οἱ